

שיבת המתמידים "מאור שרגא" בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א רמת ויז'ניץ חיפה

תשרי תש"פ

פרשת "בראשית"

בס"ד

"בראשית ברא" (א' א'). הנה תיבת 'ברא' מרמז על בני, חיי, ומזוני. ברא הוא בן בלשון ארמית - היינו בני. ברא הוא גם מלשון **בריאות** - היינו חיי. וגם מלשון בר פי' **תבואה** - רומז על מזוני. וזהו "בראשית ברא" דראשית הכל צריך להיות השפעות טובות של בני חיי ומזוני לכל בית ישראל. (מאורי אור - סקווירא)

*

"על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו" (ב' כ"ד). "אשתו" ר"ת **אהבת תורה ויראת שמים** - כשאדם נושא אשה והולך מבית אבותיו המדריכים אותו בדרך הטוב, צריך בעצמו להשתדל ולעבוד לחזק עצמו בתורה ויראת שמים. (אהבת ישראל)

*

"וישכן מקדם לגן עדן את הכרובים" (ג' כ"ד). מפרש רש"י: **כרובים** - מלאכי חבלה. לכאורה מדוע על הפסוק "ועשית שנים כרובים" (שמות כ"ה י"ח) מפרש רש"י: דמות פרצוף תינוק להם? אלא דרך החינוך האמיתי למלא נפש הילד מקטנותו בתורה ויראת שמים, וכאשר שמים בתוך הארון את לוחות העדות ונותנים את הכפורת מלמעלה, אזי יש לכרובים דמות תינוק - דמות מלאך ד', משא"כ כרובים ללא תורה ויראה הם מלאכי חבלה...

*

"ויהי הבל רועה צאן וקין היה עובד אדמה... וישע ד' אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה" (ד' ב' - ה'). אמרו חז"ל (במד"ר י"ג ה') אין יוה"י אלא לשון צער אין יוה"י אלא לשון שמחה. אצל הבל נאמר "ויהי" כי הבל היה בחי' צדיק שמתעסק בעניני עוה"ז מתוך הכרח, לצורך קיום העולם, ומצטער על ביטולו מתורה ותפילה. אצל קין נאמר "היה" שהיה מתעסק בעבודת אדמה מתוך שמחה ומתוך רצון להתרחק מדברים רוחניים. לכן פנה ד' אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא פנה. (תפארת שלמה)

*

"זה ספר תולדות האדם" (ה' א'). כל אדם כותב במשך ימי חייו ספר, כמו שאחז"ל (אבות פ"ד)... וכל מעשיך **בספר** נכתבים. וכמובא בחובת הלבבות (שער חשבון הנפש פ"ג)... הימים הם גיליונות, כתוב עליהם מה שברצונך כי יזכירו לך. וזה הפי': "זה ספר" - זהו הספר המיוחד, "תולדות האדם" - מעשי האדם ותולדותיו, שאדם כותב ומחבר ע"י מעשיו. (ספה"ק)

*

"ויתהלך חנוך את האלקים ואיננו כי לקח אותנו אלקים" (ה' כ"ד). רש"י: צדיק היה וקל בדעתו לשוב להרשיע, לפיכך מיהר הקב"ה וסילקו קודם זמנו. לכאורה הזוה"ק (זוח"א כז) מפליג מאוד בקדושתו של חנוך שנתעלה להיות מלאך, ואיך שייך לומר עליו ש'קל בדעתו לשוב להרשיע'? אלא חנוך כ"כ גדול היה, כאשר היה מתקרב לאדם רשע, מיד היה מחזיר אותו בתשובה, ובקדושתו החזיר בתשובה את כל הרשעים. ובא היצה"ר וטען כי אין לו כבר מה לעשות שהבחירה מתבטלת, לפיכך נסתלק קודם זמנו. וזה הפי' ברש"י: 'קל בדעתו לשוב להרשיע' - היינו בגודל צדקתו וקדושתו קל היה הדבר אצלו להשיב את הרשעים מלהרשיע, 'לפיכך מיהר הקב"ה וסילקו קודם זמנו' - כדי שתישאר הבחירה בידי האדם.

(מאורי אור - וכן מצינו אצל רבי **אהרן** הגדול מקרלין זצ"ל, בגודל קדושתו החזיר בתשובה הרבה אנשים, ונסתלק בעודו צעיר לימים בן ל"ו שנים)

*

שלמות האדם - שלמות העולם

מִפְתּוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ

על פי הרב אלתרן יוסף הרצמן

הצהרים היתה שוב המפה שלמה ככתחלה. לא חסר בה אפלו קו קטנטן אחר.

המלך התרגש עד דמעות. "בני היקר, איד עשית זאת? ביצד הצלחת לתקן את המפה בצורה כה משלמת?" הפך הילד את המפה לצדה האחורי ואמר:

"ראה, אבא, בגב המפה מצירת דמות אדם. אמרתי לעצמי - אם אצליח להרכיב את דמות האיש עד שיהיה שלם לגמרי, ממילא תהיה גם מפת העולם, אשר בצד

"סלח לי, אבא'ה יקר", חבק את המלך, "אל תהיה עצוב..." נשק המלך על ראשו של בנו, אך חיוך לא נראה על שפתיו. בשקט בשקט אסף הבן את קרעי המפה, לא שכח שום פסה קטנטנה, לא על השלחן ולא על הרצפה שמסביב ויצא אל חדרו.

היה היה, לפני שנים רבות, מלך גדול ורב כח. למלך זה, בחדרו המיוחד, היתה מפה ענקית ונדידה של העולם כלו. מציגות היו בה כל המדינות, כל הערים והישובים, כל שביל נדח וגשור. לאיש בעולם לא היתה מפה כה מרקיט של העולם, ובצורתה היה המלך כובש

השני של הדר, שלמה ככתחלה. והנה, כך היה האיש אשר בצדה האחורי של המפה שלם, וגם מן המפה לא חסר אפלו פרט קטן אחר. כל חלק וחלק נמצא במקומו הנכון.

הקב"ה נתן לבני האדם תורה. בעזרת התורה מתקן כל אחר את מדותיו, עובר כל חטיו כדי להיות אדם שלם בנפשו. כאשר כל בני האדם בעולם יהיו שלמים במדותיהם, יהפך כל העולם לטוב ושלם, יגיע שלום ויבלע הרע לנצח.

חלפו שעות הבקר. המלך היה עסוק בענינים רבים וחשובים, אך את המפה היקרה לא שכח לרגע.

גם הבן לא שכח את אשר עולל, וכך שעות הבקר היה סגור בחדרו, עסוק מאד. לארחת הצהרים הגיע הבן ועמו מצטפה גדולה.

"ראה, אבא!" קרא בשמחה, "ראה מה הבאתי לך!"

שלף הבן מן המצטפה ניר גדול וסגונוי ופרשו לנגד עיני אביו. היתה זו המפה!

במשך כל הבקר צמל הבן ונגע, הדביק את כל גזרי המפה זה לזה, כל חלק במקומו הנכון והמדיק. ועד לארחת

מדינות וערים ומרחיב את שטחי ממלכתו.

למלך היה בן יחיד, ילד קטן אשר אהבו מכל. יום אחד נכנס הילד לחדרו של אביו, לקח את המפה הסגונית, גזר מתוכה פרחים וחיות וערף על שלחנו של המלך גז חיות מרהיב עין...

נכנס המלך לחדר, ולמראה הגז הסגוני לא שמח כלל וקלל.

"הוי, בני", קרא בכאב, "מה עשית?! גזרת את המפה היקרה לחתיכותו מה אעשה? מאין תהיה מפה במקום זו שגזרת? ביצד ילכו חילינו לארץ הגבול, ביצד אשלט על כל מדינות ממלכתנו?" ראה הילד בצערו של אביו והבין כי עשה דבר נורא.